



A NARKÓS SRÁCOK, JEAN-CLAUDE VAN DAMME ÉS A TISZTELENDŐ ANYA

A Beteg Srácról patakokban csorog a víz, rázza a hideg.
Én csak ülök, a tévére koncentrálok, próbálok nem észrevenni ezt a barmot. Kezd már fárasztani. Inkább erre a Jean-Claude Van Damme-filmre próbálok figyelni.

Ahogy az ilyen filmekben lenni szokott, a hagyományosan kötelező drámai fordulattal kezdtek. Ezek után fokozódott egy kicsit a feszültség, megjelent a színen a kegyetlen főgonosz, elkezdett összeállni az egész ócska cselekmény. Már csak percek kérdése, és Jean-Claude nekiáll keményen szétrúgni a seggeket.

– Rent. Menjünk át a Tisztelendő Anyához – mondja a Beteg Srác lihegve, közben végig rázza a fejét.

– Ja – mondom, és azt kívánom, hogy húzzon ki a képből, hagyjon békén Jean-Claude-dal. Másrészt viszont tudom, hogy nemsokára engem is elkap a betegség, és ha ez a köcsög egyedül elmegy és belövi magát, akkor tuti, hogy utána valahogy ki fog cseszni velem. Betegnek se az örökös elvonási tünetek miatt hívják a srácot, hanem azért, mert általában véve egy beteg fasz.

– Menjünk már a picsába – lihegi kétségbeesetten.

– Csak egy percet várjál. – Látni akarom, ahogy Jean-Claude végre pofán nyomja azt az arrogáns seggfejet. Ha most elindulunk, akkor tuti, hogy nem láthatom. Mire visszajövök, addigra túlságosan ki leszek kattanva, meg egyál-

talán, több napba is beletelhet. Aztán fizethetem a tékában a büntetést egy olyan filmért, amit végig se néztem.

– Mennem kell, bazmeg, fogd már fel! – üvölti, és feláll. Az ablakhoz megy, nekidől, egy menekülő állatra hasonlít. A szeme üres, csak a vágyat látni benne.

Kikapcsolom a tévét.

– Kurva pazarlás. Az, kurva kibaszott pazarlás – mondom neki morogva, a kis undorító, hülye fasznak.

Hátrahajtja a fejét, szemét a plafonra mereszti.

– Kifizetem, kiveheted újra, ha az kell. Ezért a szarságért vagy úgy bepörögve? Nyamvadt fél fontért eszed az életem!

Ez a barom aztán tudja, hogyan kell elérni, hogy gonosz, kegyetlen seggfejnek érezze magát az ember.

– De bazmeg, nem ez a lényeg – mondom minden meggyőződés nélkül.

– Ja. A lényeg az, hogy kurvára szenvedek, az úgynevezett haverom pedig direkt húzza az időt, és kiélvez minden másodpercet. – A szeme akkora, mint valami labda, a nézése dühös, mégis könnyörgő, állítólagos árulásom nyilvánvaló bizonyítéka. Ha valaha is lesz gyerekem, hát remélem, nem fog úgy rám nézni, ahogy a Beteg Srác szokott. Ilyenkor egyszerűen nem lehet ellenállni ennek a fasznak.

– Nem direkt... – tiltakozom.

– Bazmeg, vedd már a kurva dzsekidet!

A Walk aljánál persze nem áll egy taxi se. Ha nem lenne szükségünk rájuk, akkor bezzeg hemzsegne tőlük a környék. Állítólag augusztus van, de majd lefagy a tököm. Még nem érzem, de már tudom, hogy készül bennem a betegség.

– Állítólag ez taxiállomás. Állítólag ez egy kibaszott taxiállomás. De nyáron a fasznak se lehet itt taxit találni. Mind-egyik tele van kibaszott gazdag fesztiválos faszikkal, akik képtelenek arra, hogy gyalog megtegyék azt a száz métert az egyik kurva templomtól a másikig. Taxisok. Pénzéhes faszfejek... – A Beteg Srác magában mormog, a szeme kiguvad,

a nyakán láthatóan megfeszülnek az inak és az erek, ahogy a Leith Walkot pásztázza.

Végre jön egy kocsi. Pár zizzences és bomberdzsekis srác már előttünk itt volt, de nem hiszem, hogy a Beteg Srác észrevette volna őket. Egyből kirohan az út közepére, és már üvölti is, hogy „TAXI!”

– Mi a fasz van? – kérdezi az egyik rövid hajú, piros-feke-te zizzences gyerek.

– Húzz innét! Mi voltunk itt előbb. – A Beteg Srác már nyitja is a taxi ajtaját. – Ott jön egy másik. – A Walkra mutat, a közelgő fekete taxira.

– Ez a szerencséték. Nagyokos faszok.

– Húzz a halálba, baromarcú seggfej! Kinyalhatod – sziszegi a Beteg Srác, ahogy behuppanunk a kocsiba.

– Tollcrossba, haver – mondom a sofőrnek, miközben egy pofányi nyál fröccsen a szélvédőre.

– Tűnés innen, nagyokos faszok! Kurva szarháziak! – kiáltja a zizzences gyerek. A taxisofőr nemigen élvezi a dolgot. Rendes faszinak nézem. A legtöbbje ilyen. Komolyan, ezek a kisvállalkozók általában isten legnyomorultabb barmai.

A taxi megfordul, és száguld végig a Walkon.

– Látod, mit csináltál, te nagyszájú barom? Legközelebb ha valamelyikünk gyalog jön haza, meggyúlik a baja ezekkel a kis gecikkel.

– Mi van, ezektől a kurva köcsögöktől vagy úgy betojva?

– Ez a barom tényleg bepörget.

– Ja! Ja, ezektől, bazmeg, mert a faszomnak hiányzik, hogy nekem essen egy egész banda ilyen bomberes barom. Mit gondolsz, mi vagyok én, egy kibaszott Jean-Claude Van Damme? Hülye barom vagy, az vagy te, Simon. – Simonnak hívom, nem Siminek vagy Betegnek, így adok nagyobb nyomtatékot a szavaimnak.

– A Tisztelendő Anyához akarok menni, más nem érdekel, a barmok se, semmi. Érted? – A szájára bök a mutatój-

jával, guvasztja rám a szemét. – Simon a Tisztelendő Anyához akar menni. Olvasd le a számról, bazmeg. – Elfordul, a taxisofőr hátát nézi, azt kívánja, bár menne gyorsabban, közben meg idegesen dobol a combján.

– Az egyik dzseki McLean volt. Dandy és Chancey kisöccse – mondom.

– Lófaszt – feleli, de érzem az aggodalmat a hangjában. – Ismerem McLeanéket. Chancey jó faszi.

– De nem akkor, ha az öccsét baszogatom.

Hiába, már ez se érdekli. Nem is szívatom tovább, tudom, hogy csak magamat fárasztanám. Csöndben és feszülten szenved, látszik, az elvonási tünetek úgy megoldozzák, hogy esélyem sincs, nem tudom fokozni a nyomorúságát.

A „Tisztelendő Anya”, azaz Johnny Swan, más néven a Fehér Hattyú, egy díler, Tollcrossban lakik, és a város sighthilli meg Wester Hailes-i részét látja el anyaggal. Ha tehetem, akkor nála vagy a társánál, Raymie-nél szerzem be az anyagot, inkább mint Seekernél és a Muirhouse-Leith-i bandánál. Náluk rendszerint jobb a cucc minősége. Johnny Swan régebben jó haverom volt, még a régi szép időkben. Együtt fociztunk a Port Thistle-i csapatban. De most már csak egy díler. Emlékszem, egyszer mondta is nekünk: „Ebben a buliban nincsenek barátok, csak üzletfelek.”

Amíg én is mélyebben be nem kerültem a dologba, azt hittem, csak durvaságból meg heccből veri a nyálát. De most már pontosan tudom, mire gondolt.

Johnny narkós is, nemcsak díler. Kicsit feljebb kéne mászni a ranglétrán ahhoz, hogy olyan dílert találjon az ember, aki nem narkós maga is. „Tisztelendő Anyának” is azért hívjuk, mert már olyan régóta nyomatja magába az anyagot, mintha az lenne neki a szentség.

Lassanként kezdem én is igazán szarul érezni magam. Ahogy megyünk fölfelé a lépcsőn Johnny kéglíjéhez, elkezd vadul görcsölni a hasam. Dől belőlem a víz, mint egy kifa-

csart szivacsból, minden lépéssel újabb adag tör elő a póru-saimból. A Beteg Srác valószínűleg még rosszabbul lehet, de a barom már egyre kevésbé tud érdekelni. Azt is csak azért veszem észre, hogy megáll és összegörnyed az egyik lépcsőfordulóban, mert elállja előlem a Johnnyhoz és az anyaghoz vezető utat. A korlátba kapaszkodva áll, erősen kapkod levegő után, úgy néz ki, mint aki mindjárt a lépcsőre rókázik.

– Jól vagy, Simi? – kérdezem idegesen, de haragszom a seggfejre, mert húzza az időt.

Csak int, hogy hagyjam békén, a fejét csóválja, forgatja a szemét. Hallgatok. Ha az ember úgy érzi magát, mint a Beteg Srác, akkor nem akar se szólni, se azt, hogy hozzá szólnak. Nem hiányzik ilyenkor az égvilágon semmi baszakodás. Én is kezdtem így érezni magam. Lehet, hogy egy csomó fasziból azért lesz narkós, mert valahol tudat alatt egy kis csöndre vágynak.

Mikor végre felérünk, Johnnyt rendesen beállva találjuk. A lövöldéje beüzemelve.

– Itt a Beteg Srác meg a Rent Srác, úgy látom, mind a ketten elég szarul vannak – nevet. Száll, repül, mint egy kibaszott lufi. Johnny általában kokót is szippant az adagjához, vagy már a főzetben összekeveri a heroínt és a kokaint, úgy lövi be magának. A lényeg, hogy szálljon, ne kelljen egész nap ülnie és nézni a falat.

Ha olyan állapotban vagy, amilyenben mi voltunk, hát te le van a tököd az elszállt fickókkal, mert azok általában túlságosan el vannak foglalva a maguk örömeivel, és basznak arra, hogy te mennyire szenvedsz. A piások rendszerint azt szeretnék, ha az egész kocsma úgy be lenne nyomva, mint ők, az igazi narkós viszont (ellentétben az alkalmi használókkal, akiknek büntárs kell a dologhoz) csak magával törődik, magasan baszik mindenki másra.

Raymie és Alison is ott van. Ali éppen főzi az adagját. Elég jól néz ki az anyag.

Johnny odalibben Alisonhoz, és valósággal dalra fakad.
– Hé, hahó, drágaságom, mit főzöl te ott a lángon...? – Raymie-hez fordul, aki közben végig az ablakot figyeli. Olyan szeme van, hogy akármilyen tömegben kiszúrja a zsarukat, ahogy a cápák is megérik az óceánba keveredett pár csöppnyi vér szagát. – Nyomass valami zenét, Raymie. Tele van már a tököm ezzel az új Elvis Costellóval, de bazmeg, egyszerűen nem tudom kivenni a magnóból. Komolyan mondom, kibaszott zseniális!

– Kétpólusú banándugó, Waterloo-tól délre – szólal meg Raymie. Ez a seggfej aztán tudja, hogy kell idétlen, lehetetlen szarságokat mondani, tisztára lenullázza az agyműködésed, amikor hiánybeteg vagy, és próbálsz végre benyomni magad. Mindig csodálkoztam is, hogy Raymie ennyire rá van állva a heroinra. Olyan kicsit, mint Spud, a haverom, és valahogy mindig inkább tipikus tablettázóknak tartottam őket. A Beteg Srácnak van is egy elmélete, hogy Raymie meg Spud igaziból ugyanaz a csávó, pedig baszottul nem hasonlítanak egymásra, csak sose lehet együtt látni őket, annak ellenére, hogy nagyjából ugyanabban a körben mozognak.

Na és ez a rossz ízlésű seggfej nem megszegi a narkós arany szabályt? Képes berakni a „Heroin”-t Lou Reed *Rock n’ Roll Animal* című lemezéről, pedig ezt még rosszabb beteg hallgatni, mint a *Velvet Underground and Nico* című albumon lévő eredeti verziót. Igaz, ebben legalább nincs benne John Cale vonító brázsázása. Azt nem hiszem, hogy kibírnám.

– Jaj, Raymie, menj a faszba! – kiáltja Alison.

– Feküdj a csónakba, menj az árral, tüdőzd le bébi, tüdőzd le szivi... fő a fejünk, fő az agyunk, döglött fehér húsok vagyunk... érezd a ritmust... – Raymie-ből hirtelen feltör a dalszöveg, rázza hozzá a seggét és forgatja a szemét.

Aztán odahajol a Beteg Sráchoz, aki persze jó érzékkel mindjárt Ali mellett helyezkedett el, és végig a láng fölött

forró sodó kanál tartalmát figyelte. Raymie magához húzza a Beteg Srác fejét, és keményen szájon csókolja. A Beteg Srác reszket, ellöki magától.

– A picsába! Hülye fasz.

Johnny és Ali hangosan röhög. Már teljesen kiment belőlem az anyag, úgy érzem magam, mintha valaki egy tompa fűrésszel egyenként nyiszálná minden csontomat.

A Beteg Srác megfogja Ali kezét, így jelzi, hogy utána ő következik, kitapogat egy vénát a lány vékony, hamufehér karján.

– Akarod, hogy én csináljam? – kérdezi.

A lány bólint.

A Beteg Srác beletesz a kanálba egy labdacot és ráfúj, aztán felszív kábé öt milligrammnyi anyagot a fecskendőbe. Egy kurva nagy kék eret talált a lányon, úgy kidagad, mintha egészen ki akarna bújni Ali bőre alól. Beszúrja a tűt, és lassan benyom egy kis anyagot a vérbe, aztán visszaszívja a vért a fecskendőbe. A lány ajka remeg, egy-két másodpercig könyörögve néz rá. A Beteg Srác arca egészen ronda, hüllőmerevség látszik rajta, vár egy pillanatig, aztán bezúditja a főzetet a lány agyába.

Ali hátrahajtja a fejét, becsukja a szemét, és kitér a száját, úgy nyöszörög, mintha orgazmusa lenne. A Beteg Srác arca csodálkozó és ártatlan, olyan most, mint egy gyerek, aki karácsony reggel arra ébred, hogy egész kazalnyi színes papírba csomagolt ajándék várja a fa alatt. Valahogy mind a ketten furesán szépnak látszanak a pislogó gyertyafényben.

– Jobb ez, mint akármilyen húsdorong. Jobb, mint bármelyik kibaszott fasz a világon. – Ali liheg, látszik, hogy halál komolyan gondolja. Nyugtalanít, annyira, hogy a nadragomon keresztül megtapogatom a nemi szervemet, hogy lássam, megvan-e még. De ahogy magamhoz nyúlok, hirtelen elkap a hányinger.

Johnny odanyújtja a Beteg Srácnak a saját készletét.

– Kapsz egy adagot – mondja –, de csak ha ezzel a cuccal nyomod. Lássuk, ki mennyire bízik a másikban – mosolyog, de látszik, hogy nem viccel.

A Beteg Srác a fejét rázza.

– Én senkivel nem használok közös tűt. Van nekem saját szerkóm.

– Hát nem vagy valami barátságos. Rent? Raymie? Ali? Mi a véleményetek? Vagy azt akarjátok mondani, hogy a Fehér Hattyú, a Tisztelendő Anya vére immunhiányos vírussal fertőzött? A lelkembe gázoltok. Azt kell mondjam, ha nincs bizalom, nincs anyag. – Mosolyra húzza a száját, kilátszanak rothadó fogai.

Látom egyből, hogy nem Johnny Swan beszél. Nem a Hattyú. Az kizárt. Valami gonosz démon szállta meg a testét, mérgezte meg az agyát. Ez a fickó fényévekre van attól a vidám faszitól, akit Johnny Swan néven ismertem. Az egy rendes fiú volt, ezt mondta mindenki, még az anyám is. Johnny Swan tisztára odavolt a fociért, és annyira lazán vette a dogokat, hogy soha, egyetlenegyszer sem panaszkodott, amiért edzések után mindig neki kellett felmosni az öltözőt.

Kezdtem beszarni, hogy nem kapok anyagot.

– A picsába, Johnny, nem tudod, mit beszélsz. Térjél már magadhoz. Itt van a kurva zsozsó. – Kihúztam pár bankjegyet a zsebemből.

A büntudattól vagy a pénztől, nem tudom, de Johnny Swan újra a régi lett.

– Nem kell mindjárt bepörögni, bazmeg. Csak vicceltem, faszikáim. Azt hiszitek, a Fehér Hattyú ilyesmiben utazik? Hát tévedtek. Okoskáim. Legfontosabb a higiénia – mondja, és eltűnődik a dolgon. – Ismeritek a kis Goagsie-t? Hát AIDS-es lett.

– Szóval kiderült? – kérdezem. Folyton arról ment a duma, hogy ki HIV-pozitív és ki nem. Általában nem tudott

érdekelni. Igaz, ami igaz, a kis Goagsie-ról sokan mondták, hogy pozitív.

– De ki ám. Még nem kattant be neki az AIDS, de a tesztje az pozitív. De azért mondtam neki, hogy ez még nem a világ vége, Goagsie. Együtt lehet élni a vírussal. Csak meg kell tanulni. Csomóan csinálják, mindenféle fakszni nélkül, bazmeg. Évekbe is beletelhet, mire beteg leszel. A tiszta seggfejeket is bármikor elütheti egy kocsi. Így kell hozzáállni a dologhoz. Nem lehet csak úgy kilépni a buliból. A másor megy tovább.

Persze könnyű olyankor okosnak lenni, amikor másnak van szar a vére helyén.

Mindegy, a végén Johnny még segít is a Beteg Srácnak főzni és belőni magát.

A Beteg Srác már majdnem üvölt, amikor végre beszúr neki a vénájába, visszaszív egy kis vért a fecskendőbe, és a helyére küldi az élet és halál vizét.

A Beteg Srác erősen magához öleli a Hattyút, aztán ellazul, de nem engedi el. Úgy fekszenek ott, mint a szeretők aktus után. Most a Beteg Srácon a sor, dalolhat Johnnynak.

– Jaj, Hattyú, hogy szeretlek, hogy szeretlek, drága Hattyú...! – Két perce még esküdt ellenségek voltak, most meg már testi-lelki jó barátok.

Én is belövöm magam. Az istennek se bírok használható vénát találni. Az enyémekek valahogy mélyebben vannak, mint másoknak. Mikor végre elér a lövet, iszonyatosan élvezem. Alinek igaza volt. Vedd életed legjobb orgazmusát, szorozd meg hússzal, és még mindig csak fényévekre vagy a cuccról. Száraz, repedezett csontjaimat átjárja, átnedvesíti, feloldja a heroin szépséges, puha simogatása. A föld megmozdul, és mozog azóta is.

Alison azt magyarázza, hogy el kéne mennem meglátogatni Kellyt, aki állítólag rendszeresen be van depizve az abortuszától. Bár a hangja elég semleges, mégis úgy beszél, mintha

valami közöm lenne Kelly terhességéhez, meg ahhoz, ahogy aztán vége szakadt.

– És minek látogatnám meg? Semmi közöm az egészhez – mondom védekezően.

– A barátja vagy, nem?

Elkap a kísértés, kedvem támad Johnnyt idézni, hogy mi már csak üzletfelek vagyunk. Jól hangzik, hallom is belül a fejemben: „Mi már csak üzletfelek vagyunk.” Ez valahogy túlmegy azon, hogy narkózunk, a remek metafora mintha az egész kort leírná, amiben élünk. Ellenállok a kísértésnek.

Inkább azzal érvelek, hogy mind Kelly barátai vagyunk, miért pont engem szúrt ki, hogy meglátogassam?

– A picsába, Mark! Tudod jól, hogy tisztára beléd van esve.

– Kelly? Már hogy a picsába volna! – mondom, és meglepődöm, le vagyok nyugózva, meg eléggé szégyellem is magam. Ha ez igaz, akkor aztán tényleg egy vak és bunkó seggfej vagyok.

– Naná, hogy beléd van. Engem is folyton ezzel bombáz. Folyton azt nyomatja, hogy Mark így, meg Mark úgy.

Szinte senki nem hív Marknak. Általában Rentsnek szólítanak, vagy ami még rosszabb, Rent Srácnak. Kurva szar érzés, hogy így hívnak. De igyekszem nem mutatni, hogy zavar, mert azzal csak még jobban belelovalnám őket, amilyen faszok.

A Beteg Srác is idefigyel. Feléje fordulok.

– Szerinted tényleg így van? Tényleg belém van esve?

– Naná. Mindenki tudja, aki él és mozog, hogy be van rád indulva. Ez aztán tényleg nem valami baszott nagy titok. Mondjuk én nem nagyon értem, mit eszik rajtad. Szerintem orvosi eset.

– Még jó, hogy szólsz, bazmeg.

– Ha te inkább egész nap abban a sötét lyukban videózol a világtól elvonulva, és baszol rá, hogy mi folyik körülötted, akkor kurvára nem én leszek az, aki elmagyarázza.

– Hát nekem aztán sose mondott semmit – rántok egyet a vállamon.

– Mit akarsz, hogy írja a pólójára? Nem sokat értesz a nőkhöz, mi, Mark? – mondja Alison. A Beteg Srác meg vigyorog.

Bánt, amit mond, de elhatározom, hogy lazán veszem a dolgot, hátha csak szívatás, tuti, hogy a Beteg Srác tervelte ki. Ez a bajkeverő fasz képes az egész életét azzal tölteni, hogy ilyen hülye csapdákat állít a haverjainak. Hogy ezen aztán mi a faszt élvez, azt fel nem fogom.

Veszek Johnnytól egy kis anyagot.

– Ez a szar tiszta, mint a frissen taposott hó – mondja.

Ami azt jelenti, hogy nincs nagyon felhígítva semmi nagyon mérgezővel.

Nemsokára mehetnékem támad. Johnny mindenféle baromsággal tömi a fejemet, csomó olyan dolgot szövegel, amit nem akarok hallani. Hogy ki kit baszott át, meg mindenféle sztorikat ad elő az aktivistákról, akik mindenkinek megkeserítik az életét a drogellenes hisztijükkel. Saját magáról is hadovál valamit, mindenféle nyálás hülyeségeket, hogy egyszer majd leszokik, és elhúzza Thaiföldre, mert ott aztán tudják a nők, hogy mit és hova, meg úgy élhetsz, mint a királyok, ha fehér a bőröd és van pár ropogós tízes a zsebedben. Igazából ennél sokkal kiakasztóbbakat is mond, cinikusabb, megalázóbb dolgokat is. Arra gondolok, hogy ez megint a gonosz démon, ez nem lehet a Fehér Hattyú. Vagy ki tudja? És ki a faszt érdekel?

Alison meg a Beteg Srác közben röviden szót váltanak, nagyon úgy hangzik, mintha valami narkóbizniszt akarnának összehozni. Aztán felállnak, és együtt kimennek. Inkább nézem őket unottan, mint szenvedélyesnek, de mikor nem jönnek vissza, rögtön tudom, hogy dugnak a hálósobában. Én nem fogom, hogy van ez, de ha a nők a Beteg Sráca néznek, egyből dugni akarnak, valahogy úgy jön nekik ez, ösztönösen, mint másokkal a dumálhatnék.